

TIFFANY

Dani Wade

Rejtélyek és hazugságok

Wendy Etherington

Ki tartja a gyertyát?

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katherine Worsham, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019 Eredeti címe: *Expecting His Secret Heir* (Harlequin, Desire)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Wendy Etherington, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2019

Eredeti címe: *Are You Lonesome Tonight?* (Harlequin, Temptation)

• Magyarra fordította: Gondáné K. Éva

Első magyarországi megjelenés: T223, Harlequin Magyarország Kft., 2008

Nyomtatásban megjelent: a TIFFANY 339–340. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-803-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Dani Wade

Rejtélyek és hazugságok

1. FEJEZET

Sadie Adams egy művész szemével figyelte az előtte álló férfi testbeszédét – a fényképezőgépe kameráján át.

Magas, széles vállú alakja kivált a füstölgő épületek és romok háttéréből. A nap megcsillant fekete haján, miközben a teste többi része árnyékban maradt. Kezét csípőre tette, fejét csüggedten lehajtotta.

Sadie megnyomta a kioldót, és azon tűnődött, mit művel ott az a fickó. A leégett fonógyár egyik alkalmazottja lenne? Amikor több férfi is csatlakozott hozzá, az illető felemelte a fejét, és Sadie alaposabban szemügyre vehette.

Tudhatta volna!

Ez az izmos váll, ez a test – feszes és erős... A legtehetségesebb ember, akit valaha ismert. A legfantasztikusabb szerető. Majdnem belehalt, amikor elhagyta őt.

Zachary Gatlin volt az oka, hogy visszajött a dél-karolinai Black Hillsbe. De ezt sosem szabad megtudnia a férfinak.

Sadie lőtt még egypár fotót, miközben lopva odébb araszolt. De azért nem vette le a szemét Zacharyról, miközben az a körülötte álló férfiakkal beszélt. Mindössze öt évvel ezelőtt ő is egyszerű beosztott volt. Most a gesztusai után ítélve nyilvánvalóan utasításokat osztogat.

Talán felküzdötte magát a vezetőségbe? Most már másképp kezelné őt? Más szemmel nézné?

Sadie a parkoló végéből közeledett a lerombolt épületek felé. Az új fényképezőgépével kitűnő közeli felvételeket tudott készíteni. Ezt a csúcsmínőséget ő nem engedhette volna meg magának, de a megbízója igen. Tulajdonképpen lelkiismeret-furdalásának kellene lenni, mert elfogadta a fényképezőgépet, de ez volt az egyetlen, amit jelen helyzetben csöppet sem bánt.

Ha Zachary tudná az igazságot, gondoskodna róla, hogy megbánja, amiért visszajött. Nem dühöngene, nem vetemedne tettelegességre, hogy elérje, amit akar. Nincs is rá szüksége. Elegendő kifürkészhetetlen tekintete és kemény arcvonásai. Legalábbis ilyen volt az a Zachary, akit ismert – vagy ismerni vélt.

Sadie szakértő szemmel vizsgálta a füstölgő romokat. A családi körülményei megakadályozták, hogy hivatásos fotós legyen, de hála az egyik barátnőjének néhány képét azért közzétehetette. Ha nem kellett volna éjszakánként ébren hánykolódnia, és azon töprengenie, hogyan tudna a családja kilábalni a bajból, másként alakult volna az élete. Talán valóra válthatta volna az álmait.

Sadie teljesen elmerült a munkájában, és kikapcsolta a környezetet, amikor a fülét megütötte egy férfihang:

– Madam?

A szíve kihagyott egy ütemet. Zach felfedezte volna? De amikor megfordult, egy rendőr állt előtte.

– Igen?

– Velem jönne, kérem? – kérdezte a férfi ellentmondást nem tűrő hangon.

Tíz lépés után Sadie már tudta, hová vezet. Tett egy kétségbeesett kísérletet, hogy késleltesse az elkerülhetetlent, és megtorpant.

– Elnézést, elmagyarázná, mi történt itt?

A férfit nyilvánvalóan megzavarta az ártatlan tekintet, és félrehajtotta a fejét.

– Nem idevalósi, ugye?

Sadie a fejét rázta.

– Nem. Ugyan jártam már itt, de nem hittem volna, hogy ezt a nyugodt helyet ilyen állapotban találom.

Ez megfelelt az igazságnak. A helység egyetlen szállodájában nem volt szabad hely. Szerencsére az egyik panzióban még sikerült megkapnia az utolsó szobát. A legtöbb vendég tűzoltó és

építőmunkás volt. Sok autó állt a gyár parkolójában.

– Gondoltam is az akcentusa alapján – felelte mosolyogva a rendőr.

A francba! Bármennyire igyekszik is, nem tagadhatja le a texasi származását.

– Tehát az igazgatósági épületben bomba robbant.

Sadie meglepetést színlelt, noha ezt az információt már hallotta a városban.

– Tényleg? Ki csinál ilyet? Hiszen ha jól emlékszem, a fonógyár a város legnagyobb munkaadója.

– Így igaz. – A férfi bólintott. – Már őrizetbe vettünk egy gyanúsítottat. – Az épületre meredt.

– Fogalmam sincs, miért akarja valaki a gyárat lerombolni. De miután tavaly itt meglehetősen sok rossz dolog történt...

– Steve! – ordította Zach messziről.

– Ó, jobb, ha továbbmegyünk – mondta a rendőr.

Noha úgy érezte, mintha minden lépéssel a vérpadhoz közeledne, Sadie kényszerítette magát, hogy újra elinduljon. Elvégre azért jött ide, hogy felvegye Zachkel a kapcsolatot. A lehető legtöbb időt kell eltöltenie vele. Remélhetőleg a korábbi egyéjszakás kalandjuk ezt megkönnyíti. Akkor is, ha annak idején ő egyszerűen szó nélkül lelépett.

A Zach körül álldogáló munkások csoportja szétnyílt, amikor Sadie odaért. Azt várta volna, hogy szétoszlanak, de maradtak, ahol voltak.

Sadie mindig is átoknak tartotta az alacsony termetét. Nem volt megnyugtató érzés, hogy egy csapat férfi veszi körül, akik mind vagy húsz centivel magasabbak nála. Úgy érezte magát, mint Dávid Góliát előtt.

Szemügyre vett Zachet. Egy kicsit hosszabban viselte dús, fekete haját. Sadie készletet érzett, hogy belefúrja ujjait a selymes fürtökbe. Vagy hogy a kezét végighúzza szögletes arcvonásain, míg minden fáradtságot és feszültséget letöröl róla.

Zach nem adta jelét, hogy felismerné. Ridegen megkérdezte:

– Mit keres maga itt?

– Csak lőttem néhány fotót – felelte Sadie nyugodtan, és felemelte a fényképezőgépet.

A férfi tekintete megkeményedett.

– Magánterületen tartózkodik.

Sadie kellemetlenül érezte magát az őt körülvevő férfiak tekintetének keresztútjában.

– Ez itt... egy gyár, nem? Nem láttam olyan táblát, hogy tilos lenne belépni.

– Mert a bomba mindet megsemmisítette.

Zach tényleg nem ismerte meg? És ha mégis, így próbálja büntetni, amiért annak idején egyszerűen eltűnt?

– Sajnálom, nem tudtam.

Zach szigorúan nézett rá. Vajon most mit fog tenni? Sadie-nek az volt a benyomása, hogy ez itt nem egy kedves kis terefe. Az arca égni kezdett. Felszegte az állát. Mit csináljon, ha a férfi tényleg nem emlékszik rá? Akkor is megtalálja a módját, hogy megkapja, amit akar.

– Amint látja, itt nemrég bombát robbantottak, az épület még mindig ég, és először át kell vizsgálnunk a területet, hogy lássuk, biztonságos-e.

A béna ürügy hallatán Sadie elmosolyodott.

– Még csak a közelében sem jártam a tűznek. A többiekhez hasonlóan a parkolóban voltam.

A férfiak körülötte zavartan egyik lábukról a másikra álltak.

Zachnek a szeme sem rebbent.

– Van sajtóigazolványa?

– Mi?

– Saj-tó-i-ga-zol-vány – ismételte meg Zach, minden egyes szótagot megnyomva. – Van engedélye, hogy fényképezzen itt?

Sadie az égre emelte a tekintetét.

– Nincs.

– Steve, kérem, kísérje vissza a hölgyet a kocsijához!

Sadie ijedten nézett fel. Csak nem dobják ki innen?

Zach közelebb lépett, olyan közel, hogy a lány orrát megcsapta férfias illata, amely elkeveredett az izzadsággal. Az ujját – amellyel annak idején a testét felfedezte – a lány álla alá tette. Sadie-nek a szemébe kellett néznie. A szíve vadul kalapált, és nem tudta, hogy a félelem vagy Zach közelsége miatt.

– Javaslom, hogy tartsa távol magát az olyan helyszínektől, ahol semmi keresnivalója.

A rendőr a kocsijához kíserte, és Sadie elégedetten elmosolyodott.

Zach emlékszik rá...

Zach Gatlin az íróasztala mögött állt, és gondolataiba merülve bámulta a nagy képernyőt. Miért van itt ez a lány? És ő tényleg tudni akarja?

Sajnos igen.

Bármennyire szeretne volna elfelejteni a vörös hajú szépséget, akit öt évvel ezelőtt ágyba vitt, nem sikerült... Az a szenvedély újra meg újra az eszébe jutott. Akárcsak az, hogy a lány szeretne a naplementét, az embereket és a természetet. Művészszemével mindig barátságosabbnak látta a világot, mint ő, aki megjárta a háború poklát.

Aztán a lány minden figyelmeztetés nélkül eltűnt. Zach azzal vigasztalta magát, hogy úgyszem maradt volna sokáig, mert csábította a nagyvilág. Így volt a jobb.

Néha azonban arra gondolt, hogy a belső hang hazudik neki.

Zach megpróbálta elhessegetni az emlékeit, és a jelenre koncentrálni. Nyomoztasson Sadie után? Most, hogy saját biztonsági cége volt, gyerekjáték lenne. Olyan könnyű, hogy szinte viszkedett a tenyere. Rövid időn belül kideríthetne minden apró részletet.

De ez erkölcsileg helyes lenne? Talán ki kellett volna kérdeznie a lányt, mielőtt tegnap kidobta a fonógyár területéről. Jobban kellett volna uralkodnia magán, de most már megtörtént, nem változtathat rajta.

Ahogy az élete annyi más eseményén sem.

Zach elfordult a számítógéptől, és úgy döntött, személyesen szembesíti Sadie-t a viselkedésével, ahelyett hogy szaglászna utána. Noha ez a munkája, de nem kell, hogy ez határozza meg az életét.

A kisvárosban nem volt nehéz kiderítenie, hol lakik Sadie. De ott volt még a panzió tulajdonosnője.

– Gladys, tudom, hogy itt van. Csak a szobaszáma kell.

– Vár téged?

– Feltehetően.

Gladys a recepció pultjának dőlt.

– Tehát miért akar Black Hills újdonsült hőse meglátogatni egy idegent, aki csak most érkezett a városba?

Atyaég, ez a nő szörnyen kíváncsi!

– Nem mindig itt életem, Gladys.

– Tehát valahonnan máshonnan ismered őt?

Itt, Black Hillsben találkozott Sadie-vel, de mintha egy másik dimenzióban történt volna.

– A szobaszámot!

Gladys nyilvánvalóan jobb belátásra tért.

– Hármas.

Zach felment a lépcsőn. Habozott, és körülnézett, mielőtt bekopogott volna. Szerencsére senki sem figyelte.

Sadie nyitott ajtót. Pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékezett rá: halovány, szinte áttetsző bőr, dús, vörös haj és zöld, ártatlan szempár. Többé nem téveszti meg!

– Zachary – mondta a lány.

A férfi belépett a szobába. A lakosztály tágasabb volt, mint gondolta volna. Zach tekintete végigsiklott az ágyon, aztán megállapodott egy laptopon, amely a kandalló előtti ülőgarnitúra alacsony asztalán hevert. Közelebb lépett.

– Már jó ideje, Sadie – mondta végül.

– Öt éve – motyogta a lány.

Zach tétovázott, és ezzel akaratlanul elárulta, hogy hallotta a szavakat. A legszívesebben nem mutatott volna érzelmeket. Szégyellte magát, amiért gyakran elmorfondírozott azon, mit mondana Sadie-nek, ha viszontlátná. Elképzelte, hogy nyugodtan és egy kicsit lekezelően megkérdezné, miért ment el egyetlen szó nélkül.

Ám semmi sem készítette fel arra az érzelmi káoszra, amit most átélt.

A nyitott laptopra meredt, amelyen több kép látszott a parázsló fonógyárról. Még gyakorlatlan szemmel is látta, hogy meglehetősen jó fotók.

Ami valamilyen okból dühítette.

– Nem volt jogod elkészíteni ezeket a felvételeket.

– Minden báméskodóval közölted ezt, akik a mobiljukkal fényképeztek, vagy csak velem?

A kérdés meglepte Zachet. A lány az emlékezetében nem volt különösebben harcias. Nem mintha gyakran veszekedtek volna, de beszélgettek... sokat beszélgettek. Sadie az elmúlt huszonnégy órában több harci szellemet mutatott, mint öt évvel ezelőtt egy hét alatt. Egy hét alatt, ami egy számára felejthetetlen éjszakával végződött.

A lány most felvonta szépen ívelt szemöldökét.

– Nem voltak táblák. Senki sem mondta nekem, hogy nem szabad ott tartózkodnom... legalábbis kezdetben.

Tulajdonképpen mit akart elérni a látogatásával? – tűnődött Zach. Választ a kérdésére, hogy Sadie miért tért vissza?

A képernyőre mutatott.

– Tehát a fotók miatt vagy itt?

Tényleg tudni akarta, hogy nem őmiatta jött-e vissza. Sadie volt az egyetlen nő az életében, aki elhagyta, pedig ő igazi kapcsolatot akart vele. És egyszerűen elment, anélkül hogy visszanézett volna.

– A környéken jártam, és hallottam a robbanásról.

Nyugodtnak és ártatlannak tűnt. Épp a környéken járt? Zach hitetlenkedve ingatta a fejét. Mióta ilyen bizalmatlan?

– Mi van veled? – Sadie kérdése meglepte. – Mit csináltál ott?

– Biztonsági főnökként dolgozom a Blackstone családnak.

A lány elmosolyodott.

– Ez klassz! Karbantartóból biztonsági főnök... egész szép karrier.

– Nem a fonógyárban vagyok biztonsági főnök. Saját céget alapítottam, és az egész család biztonságáról én gondoskodom.

Zach nem szeretett felválni, de valahogy jó érzés volt Sadie orra alá dörgölni a sikerét.

Már nem az a férfi, aki valaha volt. Aki épp akkor tért haza a közel-keleti háborúból, és rémálmok kínozták, pedig erős akart lenni, hogy támogathassa a családját.

Akkor az egyik este megnyílt Sadie előtt, de utólag azt kívánta, bárcsak soha ne mutatta volna meg azt az oldalát.

– Amíg pontosan fel nem becsültük a károkat, a fonógyár területe komoly veszélyt jelent. Ezért kért meg a Blackstone család engem, hogy vezessem a nyomozást.

– Azt hallottam, hogy egy bomba volt.

Zach bólintott. Egy örült által meggyújtott bomba.

– Van gyanúsított?

A kérdés kézenfekvő volt. Pusztá kíváncsiság. Akkor miért feszültek meg az izmai?

– Igen, de ez az információ jelenleg még nem publikus.

Szándékosan fogalmazott hivatalosan. Saját magát óvja, ha távolságot tart Sadie-től.

Mielőtt előrehajolna, és meggyőződne róla, hogy a hajának ugyanolyan-e az illata, mint régen. Szemügyre vette a lány vállát verdeső ragyogó vörös fürtöket.

– Tehát jobb, ha kerülöd azt a helyet. – És engem is. – Várd meg, míg kiderítjük, hogy biztonságos-e.

– A parkolóban?

– Pontosan.

Zach rádöbbsent, hogy a látogatásával nem ért el mást, mint gyötörte magát. Elindult az ajtó felé. A lány követte.

Az emlékek, amelyeket Sadie felbukkanása óta igyekezett elfojtani, most a felszínre törtek. Ahogy annak idején a lány gyöngéd hangja megnyugtatta az idegeit, miközben mesélt neki. Ahogy a testük egy ritmusra mozgott...

Sok dolog van, amire nem tudja kényszeríteni magát, hogy elfelejtse. De arra kényszerítheti magát, hogy távozzon.

– Még találkozunk – mondta közönyösen.

A lány kinyitotta az ajtót, és rámosolygott.

– Biztosan.

Határozott hangja arra készítette Zachet, hogy provokálja. Megállt Sadie előtt, és a füléhez hajolt.

– Tehát – kezdte tüntetően lassan – elárulod, hogy annak idején miért mentél el?

A lány hangosan beszívta a levegőt, ami elégtétellel töltötte el Zachet.

2. FEJEZET

Sadie agya rögtön riadókézsültségbe kapcsolott. Noha nem mozdult, minden érzékszerve kiélesedett.

Nem számított rá, hogy a férfi így kerek perec rákérdez, mert eddig úgy tűnt, kerüli a témát. Sadie száján majdnem kicsúszott az őszinte válasz, de aztán meggondolta magát.

Amikor Zach sötét szemébe nézett, egyszerűen elfelejtett lélegezni. Tehát annak idején tényleg megbántotta. A férfi ezt persze sosem vallaná be, de komor tekintetében látszott az igazság.

Sadie telefonja hirtelen megtörte a feszült csendet. Ő nem reagált.

Zach szeme kitágult, és a lány ráébredt, hogy még mindig csörög a mobilja. Nem vett róla tudomást. Az anyja csak késő délután szokta hívni, miután elvégezte az aznapi feladatait. Csak egyetlen személy telefonálhat ilyenkor, és vele biztosan nem akar Zachról beszélni.

A szíve vadul kalapált. Megnyalta az ajkát, és kétségbeesetten keresett valami választ.

Zach ahelyett, hogy ezt megvárta volna, elvigyorodott, és egyetlen szó nélkül kísértelt az ajtón. Sadie nem mozdult, míg a férfi látótávolságon kívül nem került, és csak akkor csukta be mögötte az ajtót. Aztán nekidőlt, és lecsúszott a földre.

Könnyek szöktek a szemébe, de gyorsan letörölte őket. Bárcsak ne így lenne! Az ittléte az élet nyers valóságának a bizonyítéka. A mesék ideje lejárt.

Kényszerítette magát, hogy talpra álljon, az ülőgarnitúrához ment, és kézbe vette a mobilját. A kijelzőn azt a nevet látta, amire számított. Vett egy nagy levegőt, és visszahívta az illetőt.

– Hallgatom.

Sadie utálta, ha így kezdődik egy beszélgetés. Lázadozott azellen, amit tennie kell. Késlekedett a válasszal, és némi elégtételt érzett, hogy megvárakoztatja a másikat.

– Mit szeretne, Victor?

– Ó, Adams! Hol volt?

A személytelen megszólítás dühítő volt, de elvégre ő csak egy alkalmazott.

– Nem a telefonom közelében.

– Ne legyen szemtelen, Adams! Csak mert több száz mérföldre van Texastól, még nem jelenti, hogy elengedtem a pórázról.

Mint egy kutyát! Találó megfogalmazás. Mert ő pontosan az: egy vadászkutya, akit elküldtek, hogy megszerezze, amit a gazdi akar.

– Sajnálom. – Remélhetőleg nem hallani, hogy a fogát csikorgatja. – De biztosan nem örülne, ha Zachary jelenlétében beszélnek magával.

– Nagyszerű, Adams! Tudtam, hogy megbízhatok az ítélőképességében.

Mintha az egész Victor Beddingfield ötlete lett volna. Sadie-t meglepte volna, ha azt tapasztalja, hogy a férfinak van egyetlen eredeti gondolata. Természetesen ő küldte erre a kis expedícióra, de nem az ő ötlete volt, hanem Victor apjáié.

– Tehát felvette vele a kapcsolatot? Ügyes kislány!

Tényleg, mintha Victor kutyája lenne!

– Igen, de nem volt boldog.

– Akkor gondoskodjon róla, hogy az legyen! Tudja, hogy megy ez, ugye?

Bárcsak Victor soha ne derítette volna ki az igazat a legutóbbi Black Hills-i látogatásával kapcsolatban! Sajnos, nagyon is megfelelt a férfinak, hogy Sadie az ő apját meghagyta abban a hitben, Zachary nem lehet a régóta keresett fia. Victor úgy gondolta, minél tovább távol tartja Zachet a közös apjuktól, ő annál több pénzre teheti rá a kezét.

– Eltarthat egy darabig.

Jóllehet... ha a világ minden ideje a rendelkezésére állna, Zach feltehetően akkor sem bocsátana meg neki.

– Csakhogy rohan az idő. – Victor hangja fenyegetően csengett. – Pénzre van szükségem. És